

Unghundjakt på Senja

Det er siste dag i januar. Undertegnede er klar for nok en jakt dag, men det er en spesiell dag fordi vi skal ta med oss to 'ferskinger'. Disse to håper vi skal kjøpe harehund, og aller helst dunker. For en gangs skyld bytter jeg ut hagla med fotoapparat, penn og papir. Med oss tar vi unghunden, dunkerhannen Solvoll's Zorro (24192/07), etter den ikke ukjente BS Ekko og Haremyras Alma: En lovende unghund med flere harer på samvittigheten.

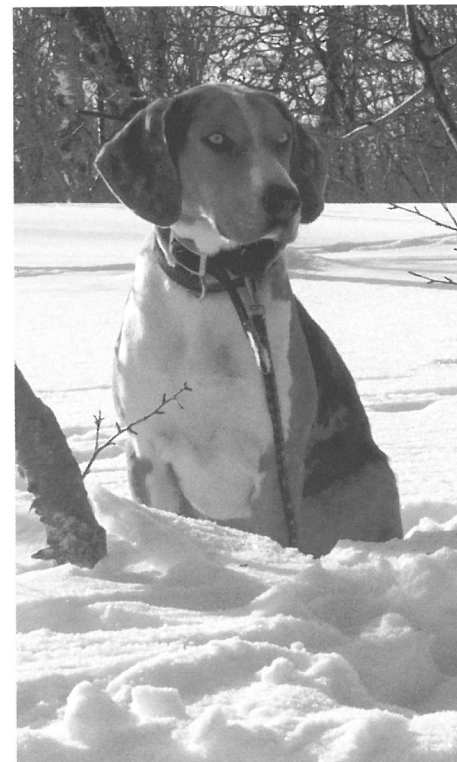
// TEKST OG FOTO STIG LARSEN

Her har de fornøyde jegerne gjort opp varme: Fra venstre: Oddvar, Richard og Tor-Egil. Foto: Stig Larsen

Etter en lang periode med klarvær og kuldegrader, er det i dag mildvær og grått. De tunge skyene kommer rullende inn fra sørvest. Vinden øker på, men regnet uteblir. Jeg tar en titt på termaturmåleren. Den viser + 5 gra-

der. Snøen som kom for noen dager siden, er likevel ganske finkornet, så forholdene er ikke håpløse. Planen hadde vi lagt dagen før. Vi skulle jakte på Sør-Senja, men etter en telefon til jaktkompis og hundeeier Richard Hansen,

Unghund, dunkerhannen Zorro er klar for nok en jakt dag. Foto: Richard Hansen

blir vi enige om å dra til nordsiden av øya, der sørvesten ikke tar så sterkt.

Senja kalles for et Norge i miniatyr. Det er faktisk en god beskrivelse på Norges nest største øy. I sør er det best klima, med blandingskog og blant annet store områder med flott furuskog.

Når du kommer til Nord-Senja, er det som å komme til Vesterålen eller Lofoten, høye fjell og et karrig landskap, men med et bjørkeskogbelte som strekker seg noen hundre meter opp i terrenget. Noen steder finnes også større og mindre plantefelt med gran.

Den lange og tunge mørketida er over. Det er lyst når Oddvar Torgersen henter undertegnede klokka ni. Vi er seint ute, men dagene er allerede blitt lange her oppe i himmelblålandet. Oddvar er en av dem som

vurderer å kjøpe harehund. Han har allerede gitt sterke signaler om at hunden skal i hus allerede til sommeren, og at valget blir dunker. Undertegnede, som er dunkermann, bruker bilturen til å fortelle om dunkerens fortrefelighet og spenninga med harejakt.

Ved krysset i Stønnesbotn, som ikke er langt unna fiskeværene Botnhamn og Senjahopen, treffer vi resten av jaktlaget. Senjas høyeste fjell Breitinden ruver over oss og skaper ei flott ramme for jakta. På øversida av veien er det noen større og mindre plantefelt. Det er her hunden skal slippes. I dette avgrensede området sitter det flere harer, så undertegnede har gode forhåpninger om los, og kanskje dot.

Richard har med seg kompisen Tor-Egil. Han er også interessert i harejakt og harehund. Tor-Egil har ei gammel polarhundtispe. Når den dør, blir det mest sannsynlig harehund, har han uttalt ved flere anledninger. Så det er ikke tilfeldig at Richard har invitert Oddvar og Tor-Egil på harejakt.

Richard har mye av æren for at Nordnorsk harehundklubb har sett dagens lys. Den første nordnorske harehundklubben hadde stiftelsesmøte 17. januar i år. Selv om klubben allerede teller ca. 50 medlemmer, ønsker klubben å rekruttere flere. Så dette er ikke bare unghundjakt, men også rekrutteringsjakt!

Richard har planen klar. Siden det er ei stund siden siste harefall for unghunden Zorro, får vi beskjed om å skyte tidlig, om sjansen skulle by seg. Undertegnede og Richard er kjent i terrenget og vet "hvor haren hopper". Ut fra det blir jegerne plassert på tre ulike steder. Tor-Egil skal poste på Tverrveien, som er en vei som deler det nederste og største plantefeltet i to. Richard plasserer seg på Lillemyra ovenfor dette feltet. Oddvar og undertegnede går mot øst til en liten dal i enden av plantefeltet.

Hunden slippes litt over klokka ti. På vei til posten ser vi harespor på kryss og tvers. Joda, her er det pus! Etter ti minutter kommer Zorro bort mot oss. Den 20 mnd gamle hunden er allerede jaktpremiert (2x1 ÅP), så